

ζομένην ελαφρότατα ἐπὶ τῶν φύλλων, διὰ νὰ μὴ γένῃ πολλὴ ταραχὴ, ἔπειτα τὴν ἄλλην, καὶ, τελευταίον, τὰ λοιπὰ μέλη, ὁμοιότηπως, καὶ μὲ ἴσην φροντίδα. Ὅτε δὲ τοὺς ἐφάνη ὅτι ὁ πονηρὸς οὗτος ληστής δὲν ἀπείχεν εἰμὴ τέσσαρας ἢ πέντε πήχεις, ἤγγιξαν ὁ εἰς τὸν ἄλλον, ἀνεπήδησαν συγχρόνως, καὶ ἔδραμαν ἀρκετὰ μακρὰν εἰς ἄλλο μέρος τοῦ αὐτοῦ δάσους, ὅπου ἔμειναν χωρὶς πλέον νὰ ἐνοχληθῶσι. Μετ' ὀλίγον, ἤκουσαν τοὺς ἵππους μανιωδῶς ῥογχάζοντας καὶ πηδῶντας· πλὴν δὲν ἐτόλμησαν νὰ σηκωθῶσιν, ἕως οὗ ἐφεγγε καλῶς, καθότι ἠγνόνουν εἰσέτι τὸν χαρακτῆρα τοῦ ἐχθροῦ των.

Ὅτε πλέον ἐξημέρωσεν, ἀναβάντες εἰς δένδρον τι, ἀνεκάλυψαν τοὺς ἵππους μακρὰν εἰς τὴν πεδιάδα. Ἀφοῦ δὲ τοὺς ἐπλησίασαν, ἐγνώρισαν εὐθὺς ὅτι ὁ ταραχοποιὸς ἄλλος δὲν ἦτον εἰμὴ Κούγουαρ. Πηδῶσας κατεπάνω τῶν ἵππων, κατέσχισεν οὕτω τὰ δυστυχεῖς ζῶα μὲ τοὺς ὀδόντας καὶ τοὺς δυνάχας του, ὥστε δυσκολώτατα ἠμπόρουν νὰ τὰ ἐλαίνωσι. Καὶ ἄλλοι διάφοροι περιηγηταὶ ἠνωχλήθησαν εἰς τὸ αὐτὸ μέρος, καὶ, ὡς πιστεύεται, ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ θηρίου.

Εἰς τὰ μεμακρυσμένα καὶ ὀλιγάνθρωπα μέρη τῆς Πενσυλβανίας, μιᾶς τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς, ὑπάρχει ἔτι ὁ Κούγουαρ· ἡ δ' ἐπομένη διήγησις τοῦ τρόπου, κατὰ τὸν ὁποῖον ἐφονεύθησαν ἐκεῖ δύο τῶν ζώων τούτων, εἶναι ἀξιωπερίεργος, διὰ τὰ συνακολουθήσαντα ἰδιαίτερα περιστατικά.

Τὴν ὀγδόην Δεκεμβρίου 1825, κυνηγὸς τις ἐπλήγωσε ζορκάδιον εἰς τὴν πλάτην· ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἦτο θανατηφόρος ἡ πληγὴ, καὶ τὸ ζῶον ἐφυγεν, ὁ κυνηγὸς ἔδραμεν ἱκανὴν ἄραν κατόπιν αὐτοῦ, ἕως οὗ τὸ ἶδε, τέλος πάντων, ὡς πεντήκοντα πήχεις μακρὰν, κείμενον μὲ τοὺς πόδας ἄνω, τὸν δὲ λαιμὸν αὐτοῦ κρατοῦμενον ὑπὸ τινος Κούγουαρ· εὐθὺς πυροβολήσας, τὸν ἐκτύπησεν εἰς τὴν καρδίαν, τὸ δὲ θηρίον ἀφῆκε τὸ ζορκάδιον, ἐπροχώρησεν ὀλίγα βήματα, καὶ κατέπεσε νεκρὸν. Ἀφοῦ πάλιν ἐγμίσε τὸ τουφέκιον, στοχαζόμενος ὅτι ὁ πάνθηρ ἦτο σκοτωμένος, ἐστράφη πρὸς τὸ πληγωμένον ζορκάδιον· πλὴν ἐθαύμασεν ἰδὼν ἄλλον πάνθηρα, ἑτοιμον νὰ τοῦ ἀποσπάσῃ τὴν κεφαλὴν· διότι, ὡς ἐφάνη τώρα, καὶ οἱ δύο πάνθηρες ἐκράτουν ἀπὸ τὸν λαιμὸν τὸ ζορκάδιον, τὴν στιγμὴν ὅτε ὁ πρῶτος ἐφονεύθη. Τὸ σῶμα τοῦ ζορκαδίου ἦτο μεταξὺ τοῦ κυνηγοῦ καὶ τοῦ δευτέρου πάνθηρος, ἐκ τοῦ ὁποῖου ἄλλο τι δὲν ἐφαίνετο παρὰ ἡ κεφαλὴ. Εἰς ταύτην ὤρματισεν ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ τουφέκιόν του, καὶ τὸ βόλιον ἐμβῆκεν εἰς τὴν γωνίαν τοῦ ὀφθαλμοῦ. Τὸ θηρίον ἔμεινεν ἡσυχον ὀλίγα λεπτά, ἔπειτα δὲ, κατὰ πρώτην φοράν, ἀφῆκε τὸ ζορκάδιον, καὶ ἐπροπάτησεν ἄνωθεν αὐτοῦ πρὸς τὸν κυνηγόν, ὅστις ἐπυροβόλησεν ἐκ δευτέρου, καὶ τὸ διεπέρασε πλησίον τῆς καρδίας. Τὴν στιγμὴν ταύτην ἐσηκώθη τὸ ζορκάδιον, ἐπρόσκοφεν εἰς τὸ πῦμα τοῦ πάνθηρος, τὸς ἀπηλλάχθη, καὶ ἐφυγε. Τρίτη πυροβολήσις ἐπλήγωσεν ἐκ νέου τὸν πάνθηρα· μ' ὄλον τοῦτο εἰσέτι ἔμεινεν ὄρθιος, ἀλλ' ἀφοῦ μετεγεμίσθη τὸ τουφέ-

κιον, καὶ τέταρτον βόλιον διεπέρασε τὸ ὀπισθεν μέρος τῆς κάτω σιαγόνης του, πεσὼν ἐξέπνευσε.

Δύο κυνηγοὶ ἐξῆλθον μετὰ δύο σκύλων εἰς θήρας ζήτησιν. Εἰς τοὺς πρόποδας μεγάλου τινὸς λόφου ἐσυμφώνησαν νὰ περιέλθωσιν αὐτὸν κατὰ ἐναντίας διευθύνσεις· ὅτε δὲ ὁ εἰς ἐπυροβόλει, νὰ τρέχῃ ὁ ἄλλος πρὸς βοήθειάν του. Μετ' ὀλίγον ἀφοῦ ἐχώρισαν, ἤκουσε κρότον τουφεκίου εἰς ἐξ αὐτῶν, ὅστις, σπεύσας πρὸς τὸ μέρος τῆς πυροβολήσεως, μετὰ τινα ζήτησιν, εὔρηκε τὸν σκύλον τοῦ ἄλλου, φοβερῶς πως κατεσπαργμένον, καὶ νεκρὸν. Ἐνῷ δὲ, ἐντρομος διὰ τὸν σύντροφον αὐτοῦ, ἐκύτταζεν ἀνησύχως ὀλόγυρα, ἐφρίξεν ἀπὸ τὸ τραχὺ βρύχνημα ἑνὸς πάνθηρος, τὸν ὁποῖον ἶδεν ἐπὶ μεγάλου τινὸς δένδρου, ἐξηπλωμένον εἰς τὸ σῶμα τοῦ φίλου του, καὶ κατὰ τὸ φαινόμενον μελετῶντα προσβολὴν καθ' ἑαυτοῦ. Πάραυτα διεύθυνε κατὰ τοῦ θηρίου τὸ τουφέκιον, ἐστάθη δὲ τόσον εὐτυχῆς, ὥστε νὰ τὸ πληγώσῃ θανασίμως, καὶ νὰ τὸ ἶδῃ πίπτον καταγῆς μὲ τὸ σῶμα τοῦ φονευμένου συντρόφου του. Ὁ σκύλος τοῦ ὤρμησε τότε κατὰ τοῦ πληγωμένου Κούγουαρ, ὅστις μ' ἓνα κτύπον τοῦ ποδὸς ἀφῆκε τὸ ἄσθιον ζῶον νεκρὸν εἰς τὸ πλάγιόν του. Ἀνεχώρησε τότε ὁ διασωθεὶς κυνηγός, ἐπιστρέψας δὲ ταχέως μετὰ διαφόρων ἄλλων εὐρηκάν τὸν νεκρὸν πάνθηρα ἐκτεταμένον πλησίον εἰς τὰ νεκρὰ σώματα τοῦ κυνηγοῦ καὶ τῶν πιστῶν σκύλων.

ΟΙ ΙΣΛΑΝΔΟΙ.

Εἰς τὸν πρῶτον ἀριθμὸν τῆς Ἀποθήκης, κατεχωρίσαμεν ὀλίγα τινὰ περὶ τῆς φιλομαθείας τῶν Ἰσλανδῶν· νῦν δ' ἐμβαίνομεν εἰς περιγραφὴν σύντομον τοῦ ἀξιολόγου αὐτοῦ λαοῦ, ὅστις, μὲ πᾶν σχεδὸν φυσικὸν ὑστέρημα, ἐπολιτίσθη ἀρχήτῃρα παντὸς ἄλλου ἔθνους τῆς νεωτέρας Εὐρώπης.

Ἐν βλέμμα εἰς τὸν γεωγραφικὸν πίνακα ἀρκεῖ νὰ μᾶς δεῖξῃ τὴν βορειοτάτην, ἐπομένως δὲ καὶ ψυχροτάτην, θῆσιν τῆς Ἰσλανδίας. Περί τὸ 860, καθόσον γνωρίζομεν βασιμῶς ἀπὸ τὴν ἱστορίαν, ἀνεκάλυψαν πρῶτον τὴν νῆσον ταύτην Νορβεγοὶ τινες καὶ Σβέκοι ἐπιχειρηματαὶ θαλασσινοί. Τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἡ Νορβηγία ἦτο πολιτεία χωριστὴ, ἀνεξαρτήτως βασιλευομένη, κατοικουμένη δὲ ὑπὸ κλάδου τῆς μεγάλης Γευτονικῆς πατριᾶς. Ἀλλὰ, περὶ τὰ δεκατέσσαρα ἔτη μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν τῆς Ἰσλανδίας, κατεπάτησε τὴν ἐλευθερίαν τῶν ὑπηκόων αὐτοῦ ὁ Νορβεγὸς κυρίαρχος, καὶ πολλοὶ, τοῦτο μὴ δυνάμενοι νὰ ὑποφέρωσιν, ἐπρόκριναν μᾶλλον νὰ μετοικήσωσιν εἰς τὴν ἔρημον καὶ ἄκαρπον νῆσον. Ἡ πρώτη ἀποικία κατέλαβε μέρος τοῦ παραλίου τῆς Ἰσλανδίας περὶ τὸ 875. Μετ' ὀλίγον δὲ, τὸ αὐτὸ φιλελεύθερον αἶσθημα ἐσπρωξεν ἄλλους Νορβεγούς εἰς τὰς αὐτὰς πολυταράχους ὁχθας, καὶ εἰς διάσθημα ὀλίγων ἐτῶν ἐπηρεχθήθη ἔτι μᾶλλον ἡ δύναμις τοῦ νηπιακοῦ καταστήματος ἀπὸ πλείστας οἰκογενεῖας Δάνων καὶ Σβέκων, καὶ ἀπ' ὀλίγους Σκώτους καὶ Ἰρλανδοὺς μετόικους.

Πιστεύουν πολλοί, καὶ μέ τινα βάσιν, ὅτι τὸ κλίμα τῆς Ἰσλανδίας κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἦτον ὀπωσοῦν ὀλιγώτερον δύσκρατον παρὰ τὴν σήμερον, ἀλλ' ἀμφιβάλλεται ἂν ἐγίνοντο ἐκεῖ ποτὲ δημοτικὰ εἶδη. Πολλὰ ὅμως μέρη τῆς νήσου, ὅτε δὲν ἦσαν χιονοσκεπαστά, ἐχρησίμευαν εἰς κτηνοτροφίαν· ἡ δὲ περικύκλω θάλασσα ἐβρυν ἀπὸ παντοειδῆ ὀφάρια, τὰ ὅποια καὶ τροφὴν παρεῖχαν εἰς τοὺς νέους οἰκιστάς, καὶ ἔλαιον πρὸς φωτισμὸν τοῦ μακροῦ καὶ σκοτεινοῦ χειμῶνος. Κατὰρχας οἱ Ἰσλανδοὶ ἦσαν μόνον ποιμένες καὶ ἀλιεῖς. Εἰς τὴν κατάστασιν ταύτην, καὶ πολὺν καιρὸν πρὶν συνδράμωσι πολυάριθμα περιστατικά, ὥστε νὰ ἐπιφέρωσι τοιοῦτο σύστημα εἰς κἀνὲν ἄλλο μέρος τῆς Εὐρώπης, ἐσχημάτισαν οἱ Ἰσλανδοὶ κοινοβουλευτικὸν πολίτευμα. Πᾶς ιδιοκτῆτης εἶχε τὸ δικαίωμα τῆς ψηφοφορίας· διὰ δὲ τῆς μαθήσεως καὶ ἀμέμπτου ἡθικῆς διαγωγῆς ἐφθανε πᾶς ἐλεύθερος εἰς πολιτικὴν δύναμιν καὶ ἀξίαν· ὅλλα βαθυρὴν πολλὰ τῶν πρώτων θέσεων ἐγιναν κληρονομικαὶ εἰς ἀρχαίας ἢ ὀνομαστάς οἰκογενείας, ὥστε ἡ διοίκησις κατήντησε πλὴν ἀριστοκρατική. Ὅλα ὅμως τὰ λοιπὰ δικαιώματα παντὸς ἐλευθέρου Ἰσλανδοῦ ἔμειναν ὅλως ἀνεπηρέαστα. Ἡ ἐθνικὴ συνέλευσις συνήρχετο κατ' ἔτος ἐπὶ τῶν ὀχθρῶν λίμνης τινὸς, καὶ ἐκεῖ, εἰς τὸ ἔκλειρον, ἐσκέπτοντο περὶ τῶν μέτρων, ὅσα ἔπρεπε νὰ λάβωσιν ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ συμφέροντος. Ὁ πρόεδρος, εἰς τὸν ὅποιον ἦτον ἐπιτετραμμένη ἡ ἐκτελεστικὴ δύναμις, ἐκλέγετο καὶ καθαιρεῖτο κατ' ἀρέσκειαν τῆς συνέλευσεως.

Τὸ καλοκαίριον, οἱ εὐρωστοὶ οὗτοι ἄνδρες ἐβόσκαν τὰ πόμυνιά των, ἐκαλλίεργον τῇδε κἀκεῖσε μέρη τινὰ τῆς ὀλιγοκάρπου χώρας των, καὶ ἠλίευν εἰς τὸν πολυτάρακτον ἀεανόν· τὸν δὲ χειμῶνα, εἰς νύκτα βεβυθισμένοι, ἠσύχαζαν ἐξ ἀνάγκης. Πρὸς ἐλάφρυσιν δὲ τῆς ἐκ τοῦ ὀχληροῦ αὐτοῦ καιροῦ προξενουμένης ἀνίας, ἀπήγγελλαν εἰς τὰς οἰκογενείας αὐτῶν, συνηθροισμένας τριγύρω τοῦ πυρὸς καὶ τοῦ λύχνου, τὴν καταγωγὴν καὶ τὰ γενναῖα κατορθώματα τῶν ἰδίων προγόνων, καὶ περιέγραφαν ἐμμέτρως τὰς χώρας, ὅθεν εἶχαν ἐλθεῖν εἰς τὴν Ἰσλανδίαν πρὸς ζήτησιν τῆς ἐλευθερίας.

Τὴν ἀγάπην ταύτην τῆς γενεαλογίας καὶ ποιήσεως, ἥτις ἀληθῶς ἐχαρακτήριζεν ἐξίσου τοὺς Νορβεγοὺς, Δάνους, καὶ ὅλας τὰς Τευτονικὰς φυλάς, τὴν εἶχαν φέρειν μεθ' ἑαυτῶν· ἀλλ' ἀφοῦ κατώκησαν εἰς νήσον, ὅπου καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ ἀνθίου χειμῶνος δὲν εἶχαν ἄλλην τινὰ διασκέδασιν, ἐκυριεύθησαν ὑπ' αὐτῆς πολὺ μᾶλλον παρ' ὅτε διῆγαν ὑπὸ κλίμα ἱλαρώτερον. Ἐντεῦθεν ἐβελτιώθησαν ἡ ποίησις καὶ τὰ χρονικά των. Προϊόντος δὲ τοῦ χρόνου, διεφημίσθη ἡ βελτιώσις αὕτη εἰς τὰ ἔξω, καὶ οἱ ποιηταὶ τῆς Ἰσλανδίας προσεκαλοῦντο εἰς ξένας αὐλάς. Οἱ ἄρχοντες τῆς Ἀγγλίας, Ἱρλανδίας, Σβεκίας, Δανίας, καὶ Νορβεγίας, ἐντιμώτατα ὑποδεχόμενοι αὐτοὺς καὶ περιποιούμενοι, τοὺς ἐξαπέστελλαν μὲ πλοῦτη. Τὰ γράμματα ἐγιναν οὕτω εἰς τοὺς Ἰσλανδοὺς εἶδος ἐμπορίου, καὶ οἱ καρποὶ τοῦ

νοῦς ἠλλάσσοντο διὰ ξένας τρυφάς ἢ ἀναπαύσεις, τὰς ὁποίας φυσικῶς ἐστερεῖτο ἡ νησὸς των. Ὡς ἀλιεῖς οἱ Ἰσλανδοὶ ἦσαν τολμηροὶ ναῦται· θαλασσινοὶ ἐχρειάζοντο νὰ μεταφέρωσι τοὺς ποιητάς εἰς τοὺς ξένους ἡγμένους, καὶ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ταύτην νῆξανεν ἡ ναυτικὴ των ἐμπειρία. Μετ' ὀλίγον, ἔμποροι συνηκολούθουν τοὺς ποιητάς, καὶ οὕτως ἐπροχώρει τὸ ξενικὸν ἐμπόριον τῆς νήσου.

Τὸ 1000 ἔτος, ἐπεστράφησαν εἰς τὸν Χριστιανισμὸν οἱ ἀξιοπεριέργοι οὗτοι ἄνθρωποι. Μετὰ πεντήκοντα περίπου ἔτη, ὁ πρῶτος αὐτῶν ἐπίσκοπος ἐθεμελίωσε τὴν πρώτην σχολὴν ἢ γυμνάσιον, καὶ τότε ἀντικατεστάθη τὸ Ῥωμαϊκὸν Ἀλφάβητον εἰς τόπον τῶν ἐλλειπῶν καὶ ἀγροίκων Ῥυνικῶν χαρακτήρων. Τρεῖς ἄλλαι σχολαὶ μετ' ὀλίγον ἐσυστήθησαν, καὶ τὰ μοναστήρια, τὰ νῦν πρῶτον ἀνεγερθέντα, ἐχρησίμευαν καὶ αὐτὰ ὡς διδαστήρια. Κατὰ τὸ τελευταῖον ἡμισυ τῆς ἐνδεκάτης καὶ τὸ ὅλον τῆς δωδεκάτης ἑκατονταετηρίδος οἱ Λατῖνοι συγγραφεῖς παρεδίδοντο ἐπιμελῶς εἰς τὰ γυμνάσια ταῦτα, τινὲς δὲ τῶν πτωχῶν τούτων ἀπομακρυσμένων Ἰσλανδῶν ἐσπούδαζαν καὶ τὴν Ἑλληνικὴν. Αἱ μηχανικαὶ τέχναι, τὰ μαθηματικά, καὶ ἡ ἀστρονομία, τῶν ὁποίων ἠσθάνοντο τὴν ἀνάγκην, καθόσον ἐξέτειναν τὰς θαλασσίους αὐτῶν ἐπιχειρήσεις, ἐκαλλιεργοῦντο προσέτι ἐπιμύπως.

Περὶ τὰ μέσα τῆς δεκάτης τρίτης ἑκατονταετηρίδος, πλεῖσται ζηλοτυπία καὶ διχόνοια ἐξέσπασαν μετὰ τῶν πρώτων ἀριστοκρατικῶν· ὅθεν ἐκ συμφώνου μετεφέρθη ἡ νησὸς εἰς τοὺς Νορβεγοὺς βασιλεῖς. Τὸ 1380 καὶ αὕτη ἡ Νορβηγία ἔπασσε νὰ ᾖ βασιλείον ἀνεξάρτητον, ἐπισυναρθεῖσα εἰς τὴν Δανίαν· ἡ δὲ Ἰσλανδία ἐδόθη μετ' αὐτῆς. Καὶ αἱ δύο αὗται μεταφοραὶ φαίνεται νὰ ἐγιναν χωρὶς βίαιόν τινα κλονισμὸν, καὶ νὰ ἐπροξένυσαν ὀλίγας καὶ ἀσημάντους μεταβολὰς εἰς τὴν κυβέρνησιν τοῦ τόπου. Τὰ δ' αἷτια, διὰ τὰ ὅποια ἔχασεν ἡ Ἰσλανδία τὴν φιλογικὴν αὐτῆς ὑπεροχὴν, ἦσαν πάντῃ ἀλλότρια τῶν πολιτικῶν τούτων μεταβολῶν. Τὸ καθ' ὅλην τὴν ἀρκυῖαν Εὐρώπην φιλογικὸν αὐτῆς μονοπωλεῖον ἔχασεν ἡ Ἰσλανδία, ἐπειδὴ ἄλλαι χώραι ἠγέρθησαν ἀπὸ τὸν ἕπνον τῆς βαρβαρότητος, καὶ ἤρχισαν νὰ καλλιεργῶσι τὴν φιλογικίαν καὶ τὰς ἐπιστήμας.

Τὸ 1402, φοβερὸς τις λοιμὸς ἀφῆρπασε δύο τρίτα τῶν κατοίκων τῆς Ἰσλανδίας· τὴν συμφορὰν ταύτην ἠκολούθησε χειμὼν τῶν ὀρμυρῶν, ὥστε δὲν ἐξεχείμασε τὸ δεκατημόριον κἂν τῶν βοσκημάτων, τὴν δὲ ζημίαν ταύτην διεδέχθησαν αἱ λεηλασίαι βαρβάρων τινῶν Ἀγγλῶν πειρατῶν. Κατὰ συνέπειαν τούτων ἀπάντων ἐξέπεσαν καὶ ἡθικῶς καὶ φυσικῶς οἱ δυστυχεῖς νησιῶται, ἀλλ' οὐδ' εἰς ἐκείνην τὴν ἐποχὴν οὐδ' εἰς κἀμμίαν ἄλλην δὲν παρεκτράπησαν εἰς ὀκνηρίαν καὶ ἄγνοιαν. Ἀνδρείως ἀντεπολέμουν τὰ περιεστώτα δεινὰ, ἐπιμένοντες εἰς πεφωτισμένον σύστημα ἐσωτερικῆς πολιτικῆς, εἰς ἐλευθερίου μεθόδους ἀνατροφῆς, καὶ εἰς ἥσυχον, σταθερὸν δρόμον ἀμέμπτου διαγωγῆς.

Τὸ 1530 ἔλαβαν οἱ Ἰσλανδοὶ τὸ πρῶτον τυπογραφικὸν πιεστήριον, καὶ θρησκευτικὴ ἀναμόρφωσις ταχέως ἠκολούθησε τὴν εἰσαγωγὴν αὐτοῦ. Οἱ τύποι τῶν ἐγιναν κατὰ πρῶτον ξύλινοι, καὶ ἀτελέστατοι. Τὸ 1574 εἰς τῶν ἐπισκόπων μεγάλως ἐβελτίωσε τὸ τυπογραφεῖόν των, προβλέψας νέα πιεστήρια καὶ τύπους, τινὰς τῶν ὁποίων κατεσκεύασεν ἰδιοχείρως. Πρὸ τοῦ τέλους τῆς δεκάτης ἑκτῆς ἑκατονταετηρίδος, ἦσαν ἐκδομένα πολλὰ βιβλία ἀξιόλογα, καλοτυπωμένα, ἐπωλοῦντο δὲ κατ' ὅλην τὴν νῆσον.

Πειραταὶ ἐξηκολούθουν ἔτι νὰ ἐνοχλῶσι τοὺς τραχεῖς καὶ πανερήμους αἰγιαλοὺς τῆς Ἰσλανδίας. Ἀκόμη καὶ τὸ 1616 οἱ πένητες οὗτοι καὶ ἀβλαβεῖς νησιῶται ὑπέφεραν ἔχι ὀλίγα δεινὰ ἀπὸ τινος Ἀγγλοῦ καὶ Γάλλου, οἵτινες ἀληθῶς πρέπει νὰ ἦσαν τέρατα κακίας. Συμφορὰ ἔτι δεινότερα τοὺς κατέλαβε τὸ 1627, ὁπότε Ἀλγερίνοι τινὲς ἐπροχώρησαν ἕως εἰς τὴν ἀπομακρυσμένην ταύτην νῆσον, καὶ ἀποβάντες ἐπὶ τοῦ νοτίου αἰγιαλοῦ, ἐπράξαν τὰ πάνδεινα. Αὕτη εἶναι μία τῶν θλιβερωτέρων σελίδων εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν ἀπλῶν, ἀλλὰ πεφωτισμένων Ἰσλανδῶν. Τεσσαράκοντα ἢ πεντήκοντα ἐξ αὐτῶν ἐσφάγησαν, καὶ σχεδὸν τετρακόσιοι ἄνδρες καὶ γυναῖκες ἐφέρθησαν εἰς τὴν Μεσόγειον, καὶ ἐπωλήθησαν ὡς ἀνδράποδα. Μετὰ ἐννέα ἔτη, ὁπότε ἐξηγόρασεν αὐτοὺς ὁ βασιλεὺς τῆς Δανίας, μόνον τριάκοντα ἑπτὰ ἐκ τῶν τετρακοσίων εὐρέθησαν ζωντανοί, ἀπὸ δὲ τοὺς τριάκοντα ἑπτὰ, μόνον δεκατρεῖς ἔφθασαν εἰς τὴν πατρίδα των.

Καταρχὰς τῆς δεκάτης ὀγδόης ἑκατονταετηρίδος ἔκαμαν εἰς τὴν Ἰσλανδίαν θραῦσιν τρομερὰν αἱ εὐλογίαι, μετὰ δὲ πεντήκοντα ἔτη, ὑπὲρ τὰς δέκα χιλιάδας θανάτων προήλθαν ἀπὸ λιμόν. Τὸ 1783, ἐκρήξεις ἡφαιστεῖοι, δεινότεραι ὁποῖωνδῆποτε προγενομένων, ἐξέσπασαν πανταχοῦ. Βαθεῖς ποταμοὶ ἐγέμισαν ἀπὸ λάβαν· τὰ βοσκήματα καὶ αἱ βοσκαὶ διεσφάθησαν παντοῦ, καὶ ὑπὲρ τὸ ἐν ἔτος πυκνὸν νέφος καπνοῦ καὶ ἡφαιστείου στάκτης ἐκάλυπτεν ὅλην τὴν νῆσον. Ἀκόμη καὶ ἡ θάλασσα ἐμολύνθη· τὰ ἰχθυοτροφεῖα ἐξηφανίσθησαν, οὐδ' ἀνέλαβαν εἰσέτι ἀπὸ τὴν φοβερὰν ἐκείνην καταστροφὴν. Ὁ λιμὸς δὲ καὶ αἱ εὐλογίαι, ἐλθόντα κατόπιν τῶν ἐρημώσεων τούτων, ἔφθειραν ἐν τέταρτον τοῦ πληθυσμοῦ. Μόλις δὲ ἡ νῆσος ἤρχισε νὰ ἀνασαίνει ἀπὸ τὰς συμφορὰς ταύτας, καὶ, ὡς κτήμα τῆς Δανίας περιπλεχθεῖσα εἰς τὰ δεινὰ τοῦ μεγάλου Εὐρωπαϊκοῦ πολέμου, ἴδε τὸ ἐμπόριόν της, ἥδη μὲν πολὺ περιωρισμένον, ἀλλ' ἀναγκαιότατον πρὸς ὑπαρξίν των κατοίκων της, νὰ διακοπῇ ὁλότελα ὑπὸ τῆς θαλασσοκράτορος Βρετανίας.

Ὀλίγοι τόποι ἐδοκίμασαν τοιαύτην ἀλλεπάλληλον σειρὰν δυστυχημάτων· καὶ μ' ὅλον τοῦτο, μετὰξὺ τοῦ 1650 καὶ 1810, ἐγέννησεν ἡ Ἰσλανδία ἀπὸ διακοσίων ἕως τριακοσίων ἀξιολογίμων συγγραφεῖς.

Ἔπεται ἡ συνέχεια.

ΘΕΟΣ.

ΟΛΟΝ τὸ νόημα τῆς λέξεως ταύτης, οὔτε ἀνθρωπίνῃ οὔτε ἀγγελικῇ γλῶσσᾳ δὲν δύναται ποτὲ νὰ τὸ παραστήσῃ, οὔτε νοῦς νὰ τὸ συλλάβῃ· διότι εἶναι ὡς βιβλίον μὲ ἀναρίθμητα φύλλα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα καθὲν ἔχει ἄπειρόν τινα σημασίαν. Δύνανται καὶ οἱ ἄγγελοι καὶ οἱ ἅγιοι νὰ τὸ ἀναγινώσκωσιν εἰς αἰῶνας αἰώνων, πλὴν ποτὲ δὲν θέλουσιν ἀναγνῶσκειν τὸ τελευταῖον φύλλον, οὔτε θέλουσιν καταλάβειν ἐντελῶς τὴν σημασίαν μιᾶς καὶ σελίδος. Φαντάσου τὸν καιρὸν, ὁπότε ὁ Θεὸς ὑπῆρχε μόνος, ὁπότε δὲν ὑπῆρχαν οὔτε οἱ οὐρανοί, οὔτε ἡ γῆ, οὔτε οἱ ἄγγελοι, οὔτε οἱ ἄνθρωποι. Δυστυχεῖς τῶνόντι καὶ τρισάθλιοι ἡθέλαμεν εἶσθαι καὶ ἡμεῖς καὶ πᾶν ἄλλο πλάσμα εἰς τοιαύτην κατάστασιν! Ἀλλ' ὁ Θεὸς ἦτο καὶ τότε τὸσον μακάριος, ὅσον δὲν δύναται τις νὰ φαντασθῇ, καὶ τὸσον μακάριος μάλιστα, ὥστε δὲν ἐπιδέχεται κάμμιαν αὔξησιν ἢ μακαριότητος του· διότι αὐτὸς εἶναι πηγὴ ὑπερχειλίζουσα, ἀνεξάντλητος καὶ ἀχανὲς ὡκεανὸς ὑπάρξεως, τελειότητος, καὶ εὐδαιμονίας, καὶ ὅταν ὑπερχειλίσῃ ὁ ἄπειρος οὗτος ὡκεανὸς, καὶ ἥλιοι, καὶ κόσμοι, καὶ ἄγγελοι, καὶ ἄνθρωποι λαμβάνουν τὴν ὑπαρξίν των.

Παρατήρησε ὀλίγον, σὲ παρακαλῶ, τὸν ἀξιοθαύμαστον τοῦτον Θεόν. Πλὴν ποῦ νὰ σταθῶμεν διὰ νὰ παρατηρήσωμεν αὐτόν; Τὸν ὡκεανὸν θέλοντες νὰ παρατηρήσωμεν, στεκόμεθα εἰς τὰς ὀχθὰς του· ἀλλ' ὁ ἄπειρος οὗτος τῆς ὑπάρξεως καὶ τῆς τελειότητος ὡκεανὸς δὲν ἔχει ὀχθὰς, καὶ διὰ τοῦτο δὲν ὑπάρχει τόπος, ὅθεν νὰ τὸν θεωρήσωμεν, καθότι αὐτὸς εὐρίσκεται καὶ ἔσωθεν καὶ ἔμπροσθεν καὶ ὀπισθεν καὶ ἄνωθεν καὶ κάτωθεν.

Κατ' ἄλλα τι ὁμοῦς νόημα δὲν ὑπάρχει τόπος, ὅπου νὰ μὴ βλέπωμεν αὐτόν· διότι, 'Ποῦ πορευθῶ ἀπὸ τοῦ πνεύματός σου, καὶ ἀπὸ τοῦ προσώπου σου ποῦ φύγω; Ἐὰν ἀναβῶ εἰς τὸν οὐρανόν, σὺ ἐκεῖ εἶ· ἐὰν καταβῶ εἰς τὸν ἄδην, πάρει. Ἐὰν λάβω τὰς πτέρυγάς μου κατ' ὄρθρον, καὶ κατασκηνώσω εἰς τὰ ἔσχατα τῆς θαλάσσης, καὶ γὰρ ἐκεῖ ἡ χεὶρ σου ὁδηγήσει με, καὶ κατέξει με ἢ δεξιὰ σου'· ἐπειδὴ αὐτὸς εὐρίσκεται παντοῦ, καὶ ὅσα βλέπομεν ἔλαβαν ἀπ' αὐτόν τὴν ὑπαρξίν των· 'Ἐν αὐτῷ γὰρ ζῶμεν, καὶ κινούμεθα, καὶ ἔσμεν, καὶ αὐτὸς ἐστὶ τὰ πάντα ἐν πᾶσι, καὶ ἐπὶ πάντων, καὶ διὰ πάντων· αὐτὸς Θεὸς εὐλογητὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.' Πλὴν, καὶ ὁ ἴδιος ἂν μᾶς ἔλεγε τί εἶναι, ὁ νοῦς μου δὲν ἠδύναται νὰ τὸ συλλάβῃ· ὅθεν τοῦτο μόνον μᾶς λέγει, 'Ἐγὼ εἰμι ὁ Ὡν! ἐγὼ εἰμι ὁ Θεός!'

ΠΑΛΕΟΝΕΚΤΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΝΕΩΤΕΡΩΝ.—Μολονότι τὸ πάλαι ὑπῆρχαν πολλοὶ γίγαντες κατὰ τὴν φυσικὴν καὶ τὴν φιλοσοφίαν, μ' ὅλον τοῦτο λέγω ὅτι νάνος, ἱστάμενος ἐπὶ τῶν ὤμων γίγαντος, ἐμπορεῖ νὰ ἴδῃ μακρότερον παρὰ καὶ αὐτόν τὸν γίγαντα.

Καλὸν δὲ θησαυρίσμα, κειμένη χάρις.

Ἀχάριστος, ὅστις ἐν παθῶν ἀμνημονεῖ.